

NØVN

Abbi

Abbi, heitið (tittulin) verður *altíð* hitt sama, tað verður títt allan vegin ígjøgnum, og tað kann eingin koma og broyta.

Eg kann ikki orða meg rætt, um hvussu nógv tú ert saknaður, bæði av konu, børnum, abbabørnum og enn tá langabbabarni, sjálvt um tað ikki er gingin long tíð síðan eg sat og kelaði títt mjúka, hvíta hár, har tú smiltist til mín.

Hvønn dag at koma úr skúla og ganga fram við títt vindeyga, at koma inn ein túr og bara sita og tosa við teg, ella bara at vera nær at tær, gav mær eina so stóra lívsgleði, at eg ikki kann seta orð á tað. At síggja teg ganga túr í Argja bygd, har øll vistu hvør tú vart. Sum ein segði, ein verulig bygdamynd.

Eg *eri* ein heldig genta, at kunna siga, at *hesin* maður, Andreas Vilmund Olsen, var og er abbi mín. At vit eru kjót og blóð.

At síggja, hvussu raskur tú vart, og hvussu nógv tú hevur klárað gjøgnum, har fólk hava biðið og biðið fyri akkurát tær.

Hesin dagurin kom óvæntaður. Tú sum altíð

kláraði tað, og fekk tað betur, tá læknarnir søgdu, at nú var ikki long tíð eftir hjá tær. Tú kempaði teg upp aftur hvørja ferð. Men hesaferð, hesa einu ferðina ar ikki nokk til at halda teg frá ævinleikanum bert í eina tíð afturat, kanska nøkur ár.

Men soleiðis skuldi tað nokk vera, ella soleiðis bleiv og er tað nú, og eingin maður kann broyta tað. Um eg skal vera glað ella kedd, tað veit eg ikki, tí eg trúgvi at nú situr tú við høgru hond Guds og hevur tað betur enn nakrantíð áður. Tú kanst ganga sum tú ein einaferð ynskir og longri enn tað, og har tú kanst njóta tað.

Tú var ein signing fyri alla familjuna og øll rundan um teg, tí tú vart ein, ið kempaði. Ein bygdamynd, ja, men eg vildi heldur sagt ein fyrimynd.

Fríggjadagin vóru vit á kapellinum og hugdu at tær, meðan tú lá so vakur í kistuni. Sjálvt um eg sjálvur heldur vil minnast okkara minnir, enn at minnast teg sum ein »deyðan« mann, tí tú livir! At síggja ommu hyggja at tær ta seinastu ferð, eftir at hava verið gift við tær í 54

ár. At síggja mammu síggja sín egna pápa liggjandi í eini kistu, tað er hart. At síggja ommu velja, nær kistan skal vera koyrd aftur, so at hon ikki kann síggja teg nakrantíð aftur. At bara at hyggja at tær, meðan tú

liggur har og einki veit, at tú langt síðani ert farin túr tínum likami. At kela títt hár og einki smíl síggja, men bara ein »sovandi« abba.

At ganga aftan á líkbilin-um á vegnum og einki leggja í hvat onnur siga og halda. At

fylgja tær frá kapellinum til Guds hús, har bilar steðgaðu, tá vit gingu framvið og fóru úr bilunum. Tann løtan rørði meg, at síggja, hvussu stóra virðing menniskju hava fyri hvørjum øðrum, sjálvt um oftast verður sagt, at vit bert tonkja upp á meg og míni.

Abbi, hvønn tann einasta dag hugsí eg um teg. Eg fangi meg sjálva í at sita og bara hugsa um okkara minnir. Tær løturnar, eg bara siti og hugsí, tær geva mær ein so-vorðnan frið, gleði og vón. Ein frið bert at hugsa um teg, eina gleði um, hvussu nógv eg havi at takka fyri og eina vón um at síggja teg aftur ein dag.

Tað er so nógv, eg vildi sagt við teg, abbi, áðrenn tú fór frá mær, men soleiðis er tað altíð. Men eitt skalt tú vita, og tað er at eg eri stolt av tær.

At síggja kirkjuna verða fylta við fólki í morgun, er einki annað enn at vera stolt av! Fólk gleddust um teg abbi.

Mikudagin, um middags-leitið, var ein løta, ið eg aldri gloymi. Eg hevði funnið telefonina fram og sá at babba hevði ringt heilar seks ferðir. Pínan kom fram í búkinum tá, tí eg visti, at okkurt mátti vera á vási. Eg ringdi so álíkavæl aftur við nervum, ið vóru um at kvala meg. Julian tók telefonina og segði, at babba hevði ringt fyri at fortelja mær, at tú hevði tað ordiliga ringt.

Eg ringdi beinanvegin til mammu, sum eg visti var á sjúkrahúsinum hjá tær, og tá hon tók telefonina, spurdi eg skundisliga, hvussu gekk, og hoyri eina grátandi rødd siga, at tú akkurát var farin frá okkum. Í sama minutti at hava tosað við Julian, sum helt tú var á lívi, og so at hoyra mammu siga, at vit høvdu mist teg.

Tilveran verður so løgin tá, ein skilir ikki, at tað kann vera soleiðis. Allir tankarnir og myndirnar koyra runt í høvðinum. Frá at síggja teg liggja sovandi, og mann ynskti at kunna rist í teg, soleiðis at tú vaknaði, men at mann veit at hetta var ein óvekjandi svøvnur. Bara at hyggja at tær og hugsa og hugsa, men einki bar til. At kela títt hár um aftur og umaftur, men einki, ikki ein gang eitt lítið smíl var at síggja. Til at fylgja tær til tín síðsta hvíldarstað. Og aftur til byrjanina, slett ikki fata, at tú ikki er, tá man kemur heim úr skúla og líka kemur inn ein túr. At eingin situr í *tínum* stóli. Tankarnir eru ikki til at halda tamarhald á. Men eitt veit eg klárt, eg síggi teg ikki aftur á hesi jørð, men bíða bara inntil eg eisini sleppi inn í ævinleikan. Tá skulu eg og tú síggjast hvønn tann einasta dag, og vit skulu hava tað *gott!*

Helena

Tøkk

Hjartaliga takka vit fyri sýnda samkenslu, tá okkara elskaði maður, pápi, verpápi og abbi

Eigil Joensen

andaðist og varð jarðaður.

Takk til tykkum á Mørkini fyri fyrimyndarliga hjálp og umsorgan. Takk til Reðin Leonson fyri tín trúskap. Vit takka Dánjal á Dul Jacobsen og Ingu P. Dam fyri troystarrík orð á Mørkini og í kirkjuni. Takk Tórfríð fyri sangin. Takk til kirkjutænarar og sangarar. Takk til Missiónshúsið Libanon. Eisini vilja vit takka tykkum, sum skipaðu fyri, bakaðu, og hjálptu til við ervinum, bæði stór og smá. Takk fyri blómur, kransar og stuðulin til Lindina.

Eg vil eisini hjartaliga takka øllum í Føroyum fyri hjálp, umsorgan og kærleika, tit vístu okkum, tá vit mistu okkara elskaðu dóttur, Guðrun, í flogvanlukkuni á Stord 2006.

Harrin vælsigni tykkum øll.

Familjunnar vegna
Elinborg

Tøkk

Vit takka hjartaliga øllum tykkum, sum á ymiskan hátt sýndu samkenslu, tá ið okkara kæra mamma, vermamma, omma og langomma

Bodil Emilie Patursson

andaðist og varð jarðað.

Tøkk til Hera prest fyri troystarrík orð í kapellinum og í kirkjuni. Tøkk til Sigríð fyri vakran sang í kirkjuni. Tøkk til Roystovuna, til tykkum, sum bakaðu og hjálptu okkum við ervinum og fylgdu henni til hennara seinasta hvíldarstað. Tøkk til starvsfólkið á B8, sum vóru um hana ta seinastu tíðina.

Vegna tey avvarðandi
Mariann, Ása, Karl,
Jóan Petur og Eyðna

Tøkk

Ein hjartans tøkk til tykkum øll, sum á ymsan hátt hjáptu til, tá ið okkara kæri maður, pápi, verpápi, abbi og langabbi,

Vilmund Olsen

andaðist og varð jarðaður.

Serstøk tøkk til tykkum á G4 fyri góða umsorgan.

Tøkk til prest, berarar, sangarar og tykkum, sum hjálptu til við ervið.
Tøkk til tann stóra skara, ið fylgdi honum til seinasta hvíldarstað hansara.

Julia, Niels Peter og Harriet við familju